

Del Grexit al Greekment i terrorisme de tota mena

No em deturaré en les excel·lències lingüístiques saxones, segurament producte de l'absència d'una acadèmia de la llengua i una gran inventiva verbal, que sembla no existir al Mediterrani, ai las! Tampoc, malgrat el títol d'aquest *texte*, que diuen els francesos quan no saben què dir, em centraré en el tema del moment, Grècia (per favor, *quiero vivir!*). Menys encara en el terrorisme verbal i darrer que anat de dreta a esquerra. M'importa més la humil gentada, que són els pobres ciutadans grecs d'escasos recursos econòmics. M'importa tant com la humil gentada nostrada, com jo mateixa, que hem de suportar estoicament des de retallades econòmiques de tota mena i des de fa temps les bajanades d'un guru podèmic o d'un primer ministre espanyol. Suposo que, per al primer, el terror té nom de dona, Angela Merkel; per al segon, el terror té la fesomia del primer i del seu amic amb cua de cavall, aquest pentinat tan pràctic que les dones fem circular bàsicament a l'estiu per banyar-nos i no mullar-nos massa els cabells o monyo (observin el meu bilingüisme).

Per començar, m'agradaria recordar als podèmics grecs i hispànics que un mestre xenòfob (contra els saxons) a la Gran Bretanya, país dels meus amors, fa poc que explicava als seus adolescents alumnes, entre d'altres coses, que la corbata -per a ell, un lluïment dels no creients en Al·là- esdevindrà una serp el dia del judici final! Naturalment, el van expedientar. Un incident que em va recordar aquella apreciació de Gertrude Stein: si fas una feina que t'obliga a vestir d'una manera que no t'agrada, canvia de feina! Per seguir, recordaria al president espanyol que un professor meu a Berlín, quan li vaig comparar Hitler amb

LA FLEXIBILITAT DE LA LLENGUA ANGLESA SEMPRE EM MERAVELLA. NOVES ENCUNYACIONS: DE LA SORTIDA DE L'EURO, GREXIT; DE L'ACORD -SISPLAU PER FORÇA, QUE DIEM- GREEKMENT. ENTESOS. EL TERRORISME, SORTOSAMENT TAN SOLS VERBAL, JA ÉS HISPÀNIC

MARTA
PESSARRODONA

Franco em va corregir i mai més no he tornat a comparar-los, ni penso tornar-ho a fer. A grecs, espanyols i catalans dels Països ídem, els recordaré que el *macho style* que practiquen em carrega. Felicitament era i sóc feminista.

Mentrestant, entre excessos verbals de tota mena, hi ha la indubtable pèrdua de temps a càrrec de persones que semblaven intel·ligents. En aquest cas, també l'espectre va d'esquerra a dreta. L'alcaldeessa madrilenya, qui, a desgrat de creure en la reinserció social, encara no l'ha practicada amb el seu regidor judeòfob i propietari d'algunes fòbies més, que passen fins i tot per Alcàsser. A l'altre costat de l'arc ideològic, el successor de l'íncit ministre de cultura del Regne d'Espanya, nuvi recent, no se li acut res de millor a fer que enretirar del seu despatx ministerial la tela retrat d'Unamu-

no, obra de Gutiérrez Solana, ni més ni menys. Modestament, voldria aconsellar-los a tots dos. A Manuela (la vaig conèixer fa anys, de feminista), li suggereixo que viatgi a Israel on a les seves ciutats no han esborrat, per exemple, ni la petjada dels britànics del Protectorat, contra el qual van lluitar per establir el seu país. Així, arreu veiem carrers, avingudes, ponts Allenby, nom del general britànic! Com deia Josep Pla, en el seu excel·lentíssim *Israel 1957*, els constructors de l'Estat d'Israel no van voler perdre temps. Per altra banda, al país de la bescantada Merkel, fa anys que ho van resoldre amb un "Vergess es nie", no ho oblidem, i les empremtes nazis es poden resseguir en molts casos. Conclusió provisional: rebatejar la madrilenya "Margaret Thatcher", per exemple, no esborrarà els anys d'alcaldeessa pepera de la capital del Regne d'Espanya. Tampoc rebatejar laicament la barcelonina plaça de Calvo Sotelo per President Macià ha esborrat el franquisme. És clar que, en aquest cas, el barceloní, parlem d'una plaça que incita, pel que sembla, als rebateigs. Abans, durant la Guerra Civil espanyola, ja s'havia dit "Germans Badia"!

Tot amb tot i, potser, producte de la calor, em sembla tan improcedent perdre el temps inventant "homes del sac", que, si més no al Principat, vol dir aquell ésser que espaordeix la mainada, a base dels rivals polítics, com comparar la senyora Lagarde amb una activista de l'IRA o del Sinn Fein a l'època. Una fal·làcia tan sols comparable amb la de creure que la intel·ligència és tan sols a l'esquerra política i així coronem Tsipras i condemnem Merkel. Siguem més humils tots plegats, per favor.

Poeta i escriptora